

ZARZĄDZENIE

Dnia 28 stycznia 2026 r.

1. Na podstawie art. 135 § 4 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2024 poz. 390; dalej: „u.p.p.”), **odmówić przyjęcia wniosku o wydanie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora Prokuratury Regionalnej w W. X. Y. (obecnie w stanie spoczynku)**, z uwagi na oczywistą bezzasadność wniosku;
2. Odpis zarządzenia doręczyć W. M. wraz z pouczeniem, że na niniejsze zarządzenie przysługuje zażalenie do Sądu Najwyższego – Izby Odpowiedzialności Zawodowej w terminie zawitym 7 dni od dnia jego doręczenia;
3. **Sprawę zakreślić w repertorium I ZI, jako załatwioną.**

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 10 kwietnia 2021 r. W. M. wniosła o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora Prokuratury Regionalnej w [...] X. Y. (obecnie w stanie spoczynku) z uwagi na odmówienie jej prawa do wniesienia skargi nadzwyczajnej oraz wsparcia w dochodzeniu słusznych roszczeń i wnikliwego zbadania spraw prawdopodobnej korupcji sędziów prowadzących jej sprawy z J. R. w Sądzie Okręgowym [...] w [...], Sądzie Apelacyjnym w [...] i Sądzie Rejonowym [...] w W. (k. 1-8 - wniosek).

Były Prezes Sądu Najwyższego kierujący pracą Izby Dyscyplinarnej zarządzeniem z dnia 15 kwietnia 2021 r. wezwał W. M. do uzupełnienia braków formalnych ww. wniosku, poprzez nadesłanie wniosku sporządzonego i

podpisanego przez pełnomocnika będącego adwokatem lub radcą prawnym, stosownie do przepisu art. 135 § 3 u.p.p. (k. 9 – zarządzenie).

Pismem z dnia 1 maja 2021 r. W. M. wniosła o ustanowienie pełnomocnika z urzędu i zwolnienie z kosztów z uwagi na nieposiadanie środków finansowych (k. 14-32 – wniosek).

Były Prezes Sądu Najwyższego kierujący pracą Izby Dyscyplinarnej zarządzeniem z dnia 24 maja 2021 r. wyznaczył W. M. pełnomocnika z urzędu w osobie adwokata J. L. (k. 33– zarządzenie).

Były Prezes Sądu Najwyższego kierujący pracą Izby Dyscyplinarnej zarządzeniem z dnia 23 maja 2022 r., z wynikającej z art. 84 § 3 k.p.k., funkcji weryfikacji sądu, której realizacja sprowadza się do skontrolowania czy stronie zapewniono rzeczywiste i skuteczne prawo do sądu oraz z potrzeby poszanowania prawa jednostki do sądu, zwrócił się do pełnomocnika z urzędu W. M. – adw. J. L. z żądaniem przedstawienia informacji, czy wywiązał się on ze swoich obowiązków procesowych wynikających z zarządzenia z dnia 24 maja 2021 r., tj. czynności procesowych, o których mowa w art. 84 § 3 k.p.k., a jeśli tak, to czy zrobił to rzetelnie, w terminie 7 dni, pod rygorem zawiadomienia właściwej okręgowej rady adwokackiej, w trybie art. 20 § 1 k.p.k., o rażącym naruszeniu obowiązków procesowych przez adwokata i żądania od dziekana właściwej rady nadesłania w wyznaczonym, nie krótszym niż 30 dni, terminie informacji o podjętych działaniach wynikających z zawiadomienia (k. 153 – zarządzenie).

Adwokat J. L. w dniu 23 czerwca 2022 r., nadesłał pismo wyjaśniające, iż w niniejszej sprawie nie było podstaw do sporządzenia wniosku o pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora Prokuratury Regionalnej w W. X. Y. (k. 156 – pismo).

Na podstawie zarządzenia Prezesa Izby Odpowiedzialności Zawodowej z dnia 13 listopada 2025 r. sprawa o sygn. akt I ZI 96/23 została przydzielona SSN Marii Szczepaniec (k. 208 - zarządzenie).

Jak stanowi art. 135 § 4 u.p.p., jeżeli wniosek o zezwolenie na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej lub wniosek o zezwolenie na tymczasowe aresztowanie prokuratora nie odpowiada warunkom formalnym pisma procesowego określonym w ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego,

przewodniczący sądu dyscyplinarnego odmawia, w drodze zarządzenia, jego przyjęcia.

W kontekście analizowanego wniosku szczególnego zaznaczenia wymaga, iż w postępowaniu delibacyjnym sąd dyscyplinarny orzeka zasadniczo na podstawie wniosku i dowodów załączonych przez wnioskodawcę, bowiem to *„rzeczą oskarżyciela, a nie sądu jest formułowanie oraz wykazywanie przesłanek uzasadniających zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej, toteż oskarżyciela – a nie sąd dyscyplinarny – obciąża powinność gromadzenia i prowadzenia wszystkich niezbędnych w sprawie dowodów, uzasadniających w pełni podejrzenie popełnienia przez sędziego przestępstwa”* (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 12 czerwca 2003 r., SNO 29/03; uchwałę Sądu Najwyższego z 24 października 2014 r., SNO 43/14).

Obowiązek przedłożenia materiału dowodowego przemawiającego za zasadnością wniosku należy tym samym do wnioskodawcy, a wyjątkiem od tej zasady jest jedynie sytuacja, w której nie posiada on realnych możliwości uzyskania materiału dowodowego, a zdolnością tą dysponuje wyłącznie sąd dyscyplinarny. Wniosek jest zatem bezzasadny w stopniu oczywistym wówczas, gdy nie dołączono do niego żadnych dowodów lub wówczas, gdy przedłożone dowody nie wykazują żadnego widocznego związku z treścią zarzutu formułowanego wobec objętego wnioskiem prokuratora, a który wnioskodawca chce zarzucić po uchyleniu mu immunitetu. Oczywista bezzasadność wniosku zachodzić będzie również wówczas, gdy po jego lekturze, bez konieczności uzyskiwania i zapoznawania się z dowodami można stwierdzić, że immunitet nie powinien zostać uchylony.

Analiza merytorycznej argumentacji wniosku, poczyniona przez pryzmat przesłanek określonych w art. 135 § 5 u.p.p., prowadzi do stwierdzenia braku jakichkolwiek podstaw do uchylenia immunitetu formalnego i uznania wniosku za bezzasadny w stopniu oczywistym. Przedłożona wraz z wnioskiem dokumentacja wskazuje nie tyle na brak dostatecznego uprawdopodobnienia popełnienia przez wskazaną prokurator czynu zabronionego wypełniającego znamiona jakiegokolwiek przestępstwa, co niewykazania takowej okoliczności w jakimkolwiek stopniu.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.

[M. T.]

